

Verliezen en verliezen.

Manuel Nepveu

Arie is een waardige tegenstander. Als je van hem wilt winnen: werk ze maar! Misschien is hij het vergeten, maar in de vorige eeuw, toen hij bij het eerbiedwaardige DD speelde, hadden we al eens tegenover elkaar gezeten. Ik had Zwart en verloor. Niet zo lang geleden - hij was pas bij Promotie komen spelen - mocht ik weer tegen hem. Weer zwart, maar dit maal een plusremise. En onlangs was het opnieuw zover. En weer Zwart. Driemaal is scheepsrecht: zou ik van hem winnen, de opgaande lijn van meer dan twintig jaar voortzetten? Het werd een zeer behoorlijke pot, maar op het moment dat ik mijn c6-paardje op een ongelukkig veld neerpootte ("Een paard aan de rand...") bleek een doorbraak van mijn tegenstander niet te stoppen. Zijn superieure paard voltrok uiteindelijk het vonnis: Kdjonk! Met vernietiging. Verloren dus, maar ik vond dat Arie mijn fout mooi en efficiënt had afgestraft en ik heb de partij bewaard, iets wat maar zelden gebeurt. Verliezen met een goed gevoel: raar maar waar.

Ooit, ergens op deze planeet, speelde ik tegen iemand met de onbehoorlijk curieuze naam Ari Treint Dupe Gril. Deze Ari kende ik nu toevallig niet en dus probeerde ik uit te vissen waar hij vandaan kwam en bij welke club hij speelde en zo. Ik kreeg ontwijkende antwoorden en trok op grond daarvan een conclusie. Ik dacht namelijk via pyrotechniek vlot klaar te zijn met deze eigenheimer en gooide er luchtig een Evansje tegenaan. Lang leve de lol! Ari verbaasde me al snel: als hij iets sloeg, haalde hij het kleinood weg met de ene hand en plaatste het vervangende stuk met de andere. Dit is, zoals iedere clubspeler weet, de erbarmelijke motoriek van de absolute beginner, altijd prijs. Verder vergat hij voortdurend de klok in te drukken als hij had gezet. Natuurlijk kan ik ijzeren Heinig mijn kiezen op elkaar houden, maar dat voelt dan alsof je gebruik wilt maken van iemands gebrek aan ervaring. Wat de positie betreft, ik had weliswaar compensatie voor mijn pion, maar hoe moest ik wezenlijke vorderingen maken? Ari deed af en toe wat vreemde zetten, maar opzichtig in de fout gaan, nee. Ik begon me zachtjes te ergeren, vooral aan mezelf. Waarom was ik zo lichtzinnig geweest om niet het degelijke soort schaak te spelen dat me beter af gaat? Enfin, ik wist een stelling te bereiken met een minuspion waarin ik remise kon houden. Ik bood het aan, maar Ari begon me met een grote omhaal van woorden uit te leggen dat hij misschien nog kon winnen. Op zo'n langdradige reactie zat ik natuurlijk niet te wachten. Ik ging spelen in vluggermodus en de notatieblaadjes raakten vol. Ari piepte prompt vragend wat hij nu moest doen, wat mij toch wel tot een reactie noopte. Mijn irritatie nam exponentieel toe. Waar ik simpel remise had kunnen houden door mijn toren heen en weer te spelen, werd ik actief. Niet goochem, want die activiteit resulteerde in ... de beruchte tragiek van dat ene ontbrekende tempo. Ook dat nog, maar ja ESDB, eigen schuld dikke bult. Enkele zetten voor het einde informeerde mijn tegenstander me dat ik waarschijnlijk verloren stond. Dat nu was heel toevallig ook het moment dat ik me in een flits herinnerde hoe ik aan ene K. op de middelbare school een voorbeeldige rechtse directe had uitgedeeld waarvoor middelgewicht Marvelous Marvin Hagler – zie Youtube – zich niet zou schamen: K. ging namelijk enkele seconden gestrekt. Maar dat was toen, realiseerde ik me op tijd. Nu beperkte ik mij tot enige decibellen venijn. Ik word tenslotte ook een jaartje ouder, nietwaar?

Welke nederlaag heeft nu de meeste impact op mij en hoe? Welnu, daarover is wat mij betreft geen twijfel mogelijk. Voor de komende jaren is dat de nederlaag tegen Arie die me op waarde had geklopt. Maar als ik onverhoopt tandeloos en kraaiend in de luiers moet eindigen en doortastende jonge bloemen mijn kont moeten wassen, dan zal de partij met Arie me niets meer zeggen. En dan zal het natuurlijk mijn wanprestatie tegen Ari zijn waarmee Vrouwe Caïssa me des nachts achtervolgt, terwijl haar satanische lach echoot in mijn holle schedel.